

ÖRÖMHÍR

VI. évfolyam 2. szám

2019. március-április

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia magazinja

„Először a Krisztusban elhunytak támadnak fel,
azután mi, akik életben maradtunk.”

(1Tessz 4,16)

Egyházközségi bál

Ismét báloztunk. Aki nem volt ott, sajnálhatja. Dögös retró zene, sok nevetés, finom étel és ital (persze az utóbbi kor szerint cenzúrázva) volt bőven.

Idén két héttel a farsang vége előtt rendezte a kertvárosi plébánia az egyházközségi bálját a megszokott helyen, és - nagy örömünkre - a jóval

több bálozó miatt, jóval több terítéssel. Közösségünk amatőr produkcióinak színészei és táncosai szórakoztatták a rájuk figyelőket és persze saját magukat is.

Nagy sikert aratott a János atya féle "pap-rock". Tombola ajándékból sokaknak jutott. Aztán hajnalig ment a parkettkoptatás. A retró generáció nem hozott szégyent a korosztályára!

Köszönet a szervezőknek, műsorvezetőknek, sütemények alkotóinak és mindenkinek, aki tett bármit is a bál sikere érdekében.

Ismét bebizonyosodott, hogy a keresztény nem szomorú, és igenis tud mulatni. Hiszen a hitünk örömförás. Hát éljünk vele, benne, általa.

IMPRESSZUM: Aktuális lapszám szerzői: Molnár János, Rumi László, Gecsegné dr. Hóbor Beáta, Németh Krisztina, Kéry Henriett, Mikolás Attila • Szerkesztő: Dr. Varga Péter • Kiadó: Szűz Mária Szepültelen Szíve Plébánia (8900 Zalaegerszeg, Átalszegett utca 100.) Telefon: 92/320-626 E-mail: zeg3@martinus.hu Internet: <http://zeg3.martinus.hu> • Felelős kiadó: Molnár János • Tördelés, grafikai tervezés: Szulyovszky Endre • Nyomdai kivitelezés: Nyomdai ötletek Kft. (7100 Szekszárd, Ybl M. u. 3.) Felelős vezető: Jankovics Zoltán • Az újságban található cikkek a forrás megjelölésével szabadon felhasználhatók.

Feltámadunk!

Talán joggal teheti fel a kérdést magában az olvasó, hogy a címben szereplő felkiáltás megfelelő-e éppen mostani kis írásunkhoz, hiszen még a nagybőjtbe is csak március 6-án kanyarodtunk rá. Ha egyet is értenék a dilemmával, azért egy szempontot mégis meggyőzőbbnek tartottam: az egész nagybőjtnek csakis ennek az egy szónak a fényében lehet igazán értelmezni: „Feltámadunk!”

Már a pusztá tény, hogy van feltámadás, ez is kellő alapot biztosít ahhoz, hogy az életünk egyfajta minőségi változáson menjen át, de az a tudat, hogy mindennek mi is részesei is leszünk, hogy a feltámadás nekünk is osztályrészünk lesz, hogy egyszer majd mi is feltámadunk, ez új fényvel világítja meg ezt az egész bőjtölős időszakot is. Mert, noha „megváltásunk még reménybeli” (Róm 8,24), de az, hogy valamennyien fel fogunk támadni, az tény: „Először a Krisztusban elhunytak támadnak fel, azután mi, akik életben maradtunk.” (1Tessz 4,16).

Az a 40 napos maratoni táv, amelyen minden hívőnek végig kell haladnia, egyáltalán nem Athén és Ma-

rathón között húzódik, hanem az embertől Istenig, a gyomrunktól a szívünkig. Itt nincs kifogás, hogy „én még nem vagyok nagykorú, nem indulhatok neki”, vagy az idősebb korosztálynál, hogy „nekem nem bírják a forgóim”, „ki van a térdem”, meg „már a szívem sem a régi”. A bőjt, az áldozathozatal, a valami nagyobb cél eléréséért való lemondások vállalása, az akarat edzése, az önfegyelem kimunkálása mind olyan feladat, amelyet bármelyik korban érdemes elkezdni, bármikor lehet folytatni, és mindig lehet benne növekedni, tökéletesedni.

A bőjt nem önsanyargatás, amibe belerokkan a test és megsínyli a lélek is, hanem vallásos indíttatásból, Isten iránti szeretetből, az érttem áldozatokat hozó Jézussal való

közösségvállalástól indítatva elkötelezem magamat, hogy tekinteteimet Istenhez fordítom, többre akarom értékelni azt, amit ígér, mint azt, amit már most megkapok. Szent Pál erre tanít, amikor azt írja: „csak ne a láthatóra, hanem a láthatatlanra fordítsuk figyelmünket. Mert a látható mulandó, a láthatatlan azonban örök.” (2Kor 4,18).

Így válik érthetővé, hogy a feltámadt Üdvözítőhöz való tartozásunk miként határozza meg a bőjtünk lényegét is. Azért bőjtölök, mert Jézus feltámadt. Azért bőjtölök, mert én is fel fogok támadni. Azért bőjtölök, mert már most át akarom élni annak örömét, hogy Isten betölthet engem mással is, mint ami itt a földön „finom bor, zsíros, legjava falat” (Iz 25,6).

A nagyheti szertartások rendje templomunkban

Április 14, Virágvasárnap

7 óra: ünnepi szentmise
8.30 óra: ünnepi szentmise és barkaszentelés Bazitán
10 óra: ünnepi szentmise és barkaszentelés
18 óra: ünnepi szentmise

Április 15, Nagyhétfő

7 óra: szentmise

Április 16, Nagykedd

18 óra: szentmise

Április 17, Nagyszerda

18 óra: szentmise

Április 18, Nagycsütörtök

18 óra: szentmise az utolsó vacsora emlékére
19-20 óra: virrasztás, közös imaóra
20-21 óra: virrasztás, csendes imaóra

Április 19, Nagypéntek

8 óra: Olvasmányos imaóra és Reggeli dicséret
9 óra: dramatizált keresztúti ájtatosság
15 óra: ünnepi liturgia Urunk halálának emlékére
19 óra: Zalaegerszeg város kereszt-

útja a Nagytemplomtól a Kálváriáig

Április 20, Nagyszombat

8 óra: Olvasmányos imaóra és Reggeli dicséret
8-15.30 óra: lehetőség a Szent Sír látogatására
20 óra: Húsvéti vigília

Április 21, Húsvétvasárnap

7 óra, 10 óra és 18 óra: ünnepi szentmise
8.30 óra: ünnepi szentmise Bazitán

Jézust szeretve engem szeretnek, s engem szeretve Jézust szeretik

– Mikolás Attila atyát valószínűleg sokan ismerik a kertvárosi közösségben, de a többiek számára hasznos volna összefoglalni papi tevékenységének eddigi szakaszait.

– Igen, az ismeretség valószínű oda köthető, hogy magam is zalaegerszegi vagyok, innen származom. Bár akkor még – a 90-es években – a kertvárosi közösség a Mária Magdolna plébániához tartozott, s a szentmisék is az ÁMK-ban voltak, Kirner Zoltán atyával többször is megfordultam anno a szentmiséken. Azóta szinte minden megváltozott.

1999-ben jelentkeztem dr. Konkoly István akkori Szombathelyi megyéspüspöknél a papi hivatást érezve magamban. Ő a győri szemináriumba küldött tanulni, ahol 2006-ban fejeztem be tanulmányaimat. Talán ezt a szemináriumban töltött 6 évet számítanám a papságom első szakaszának. Sokat tanultunk, és sok barátot szereztem. Tulajdonképpen belenőtünk a papságba. A papszentelést követő első szentmisémet a Mária Magdolna templomban mutattam be, mely ünnepet ma is egyik legszebb emlékemként őrzöm.

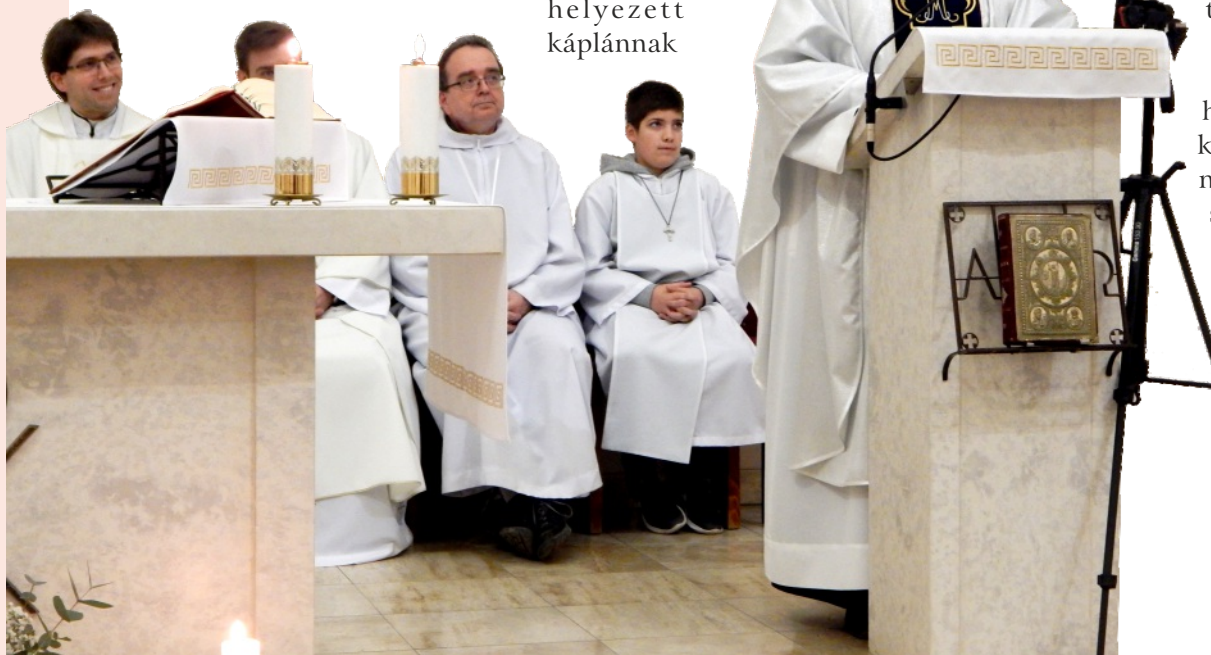
Első állomáshelyem Szentgotthárd volt, ahol csupán egy évet tölthettem. Az első „szárnypróbálgatások” helye volt ez. Első temetés, első gyóntatások, lelki vezetések, hittanok, elsőáldozások, stb. Plébánosom, Németh Zoltán nagyon sok mindenben szabad kezet adott, s a hívek részéről is itt tapasztalhattam meg először azt a nagy bizalmat, melynek során életüket, s otthonukat osztották meg velem, a káplánnal. Nagy barátságok is szövődtek, melyek ma is tartanak!

Egy év után nehezen, de mennem kellett, dr. Veres András megyéspüspök a Szombathelyi Székesegyházba helyezett káplánnak

Miszori Zoltán atya mellé. A plébániára harmadikként Kónya László nyugdíjas atya is beköltözött kiegészítő lelkészként. 3 évet töltöttem ebben a nagyvárosban, s bár a város nem lett a barátom, talán életem legnyugodtabb, s legharmonikusabb 3 évét töltöttem a főplébánián. Mi hárman papok a plébánián a legnagyobb összhangban éltünk, itt éltem meg leginkább, mit jelent a papi „család”. S bár három generációból voltunk (az „öreg”, a „Főnök” és a „gyerek”), mégis fantasztikus egysebben éltünk.

Ezután Kőszegre kerültem, ahol 4 évet voltam káplánként Harangozó Vilmos esperes mellett. Nagyon gyorsan elment az a 4 év, talán mert itt volt a legmozgalmasabb a szolgálat. Végre nem nagyvárosban voltam, s voltak falvak is - a „Hegyalja” - a plébánia területén. Itt is megvolt az egység a plébánián a plébános és köztem, mégis itt éreztem először azt, hogy van, akinek az Atiatya a fontos. S ez nem olyan „ő fontosabb nekem, mint a másik pap” – érzés, hanem az, amikor ad valaki az én véleményemre, amikor valaki az én tanácsomra kíváncsi, stb. Azt hiszem itt kezdett papilag benőni a fejem lágya...

2014-ben kerültem első önálló helyemre, Salomvárra plébánosnak. Immár az ötödik évemet kezdtem meg itt. A plébánia területéhez tartozó falvak, emberek nagyon a szívemhez nőttek, óriási ajándék nekem, hogy el- és befogadtak. Nehezen szokom meg, hogy hat faluban kell helyt állnom, s gondolkodnom, terveznem, de az öt év már egy bizonyos tapasztalatot hozott magával. Azt már itt tapasztaltam, hogy nekem nem megy a lelkipásztori munka a helyiek segítségével, tanácsa, helytállása nélkül. Egyszerűen nem tudok egyszerre többfelé szakadni, a lelkipásztorkodás nem egyemberes munka.

2006-ban a felszentelésekor jelmondatául Jézus Péter apostolt biztató szavait választotta: „Ne félj! Ezentúl emberhalász leszel.” Az eltelt több, mint 12 év során milyen módon lett ez a jelmondat a papi szolgálat hajtóereje?

– Épp most vasárnap (évközi 5. vasárnap) volt ez az evangéliumi rész. Már a szeminárium idején is éreztem, hogy a képességeim eléggé behatároltak, az életem és a személyiségem hagy kívánnivalót maga után. De olyan megnyugtató, hogy Jézusnak ez elég. Ahogy elég neki az az előtte térdelő, s bűnössége miatt a távozását kérő Simon, hogy belőle Pétert faragjon. Ha Péternél sikerült Jézusnak, akkor talán nálam is meg majd valamire.

– Mi az, amit a papi munkában legszívesebben végez? Másképpen megközelítve: mik azok a felemelő pillanatok, történések, amikért jó papnak lenni?

Gyakorlatilag nehéz kiemelni egy, vagy két olyan területet, amit szívesen végzek. Ha szabad így mondani, akkor magát a papságot szívesen végzem. Szeretem a szentmisét, bár készülni elég nehézkes nekem, ezért minden szentmisén mondok pár gondolatot, hogy ne váljon sablonossá. Van egy kis ifjúsági csapat a plébánián, velük nagyon szívesen vagyok, bár, hogy ne én legyek gyerekké, hanem ők váljanak felnőtté, ez megint csak munkát jelent. A hittanóra egyre nagyobb kihívás nekem, s bár falun kevesebb a fegyelmezési gond, mégis lehangol a kudarc, melyet a szülői, s később a gyermeki közöny is táplál. Aztán a jegyesek. Velük nagyon szeretek foglalkozni, hisz már érett, nyílt látókörű emberek

életébe látok bele, s így találkozom korunk újabb és újabb örömeivel, kihívásaival, nehézségeivel.

S amit még mindenképp kiemelnék – bár ez talán helyi adottság is – az az emberek vendégszeretete. Hétközben a helyi menzán eszem a gyerekekkel, hétvégén pedig meghívás alapján családokhoz megyek ebédelni, vagy vacsorázni. Gyakorlatilag 2 hónapra előre le vannak már foglalva a hétvégéim, s ezeknek a meghívásoknak mindig nagy örömmel, s egyre gyarapodó súllyal teszek eleget.

Mindezekben a legfelemelőbb számomra az, amikor azt látom, hogy Jézust szeretve engem szeretnek, s engem szeretve Jézust szeretik.

– Milyen benyomást szerzett az itteni közösségről?

A kertvárosi közösség számos tagját látásból ugyan ismerem, de nehéz lett volna megmondanom, mennyien voltak a „házigazdák”, s mennyien a zárandokok. Nehéz lenne véleményt alkotnom egy közösségről úgy, hogy vendégként voltam jelen ezen a 13-i alkalmon. Személy szerint örültem az ismerős arcoknak, de ugyanakkor jó volt látni a számomra ismeretlenebb fiatalabbakat is a szentmisén.

Egy-egy ilyen engesztelő imaest ahogy az egyes tagok lelki megújulását, úgy a közösség lelki megújulását is szolgálja. Hiszem, hogy ez a megújulás állandó feladatunk. Egy közösség szinte állandóan változik. Változnak a tagjai, változnak a vezetői. De ha egy a cél, s közösen követjük a Jó Pásztor hangját, akkor közös az utunk is. Én most este egy ilyen úton lévő csapatot láttam, s öröm nekem, hogy egy darabon együtt haladtunk!

INTERJÚ

Rumi László beszélgetett Németh Krisztinával, plébániánk egyik katekumenjével hitről, világnézetről, lelki folyamatokról, felnőttkorban felvett keresztségről.

Csupán értelmi belátás útján senki sem ismerheti meg Istent

– Hetedmagaddal vagy katekumen a kertvárosi plébánián és arra készülsz, hogy felnőttként megkeresztelkedj. Ez a közösségünk szempontjából is felemelő dolog. Hogyan jutottál arra az elhatározásra, hogy beiratkozz ebbe a na-

gyon különleges iskolába, a katekumenátusba?

– Korábban többször éreztem hazugnak az életemet, mert úgy gondoltam, hogy nincs értelme, mégis úgy éltem, mintha lenne. Munkába, rohanásba, feladatokba menekültem, de tulajdonképpen soha nem éreztem azt, hogy „megérkeztem”. Állandó szorongásban, depresszióban éltem, álmatlanság gyötört és gyakran gondoltam arra, mikor lesz már vége az életemnek mondván, így hamarabb túlesnék azon, ami úgyis elkerülhetetlen. Mindegy, mikor szorozzuk be nullával az életet, az eredmény ugyanannyi. A nagyszüleim mélyen vallásosak voltak, a hit felé

nagyon elkötelezettek, ennek ellenére a keresztény gondolkodásuk és a vallás összességében visszatetszővé váltak számomra, mivel úgy láttam, hogy nem azt a fajta életvitelt élik, amelyet én a vallásossághoz gondoltam. Egyfajta dac alakult ki bennem, „beoltottak” a vallás ellen. Ez jó ideig, egészen 42 éves koromig dolgozott bennem, igaz ekkorra már elkezdett munkálkodni az érdeklődés, éreztem, hogy hív, „környékez” a Jóisten. Legjobb barátnőmet és egyben pótanyámat, Rumi Krisztát kérdezgettem sokszor megtalált és elnyert lelki békéjéről, kiegyensúlyozottságának, békességének titkáról, vele sokat beszélgettünk Istenről, hitről,

tulajdonképpen ő mesélt a katekumenátusról is. Majd hamarosan megtudtam, hogy beteg vagyok, s ezzel minden megváltozott. Ez persze teljesen felkészületlenül ért, testileg, szellemileg, érzelmileg súlyosan megrendített. Előjöttek rég eltemetett gondolataim az élet értelmetlenségéről, s ezúttal nem tudtam eltemetni őket. De kételkedtem már materialista világnézetemben is, abban, hogy az életnek nincs természetfeletti dimenziója. Számomra így vált ez a mélypont ugródeszkává, és indított el a hit iskolájában.

– Érdekes azon elgondolkozni, hogy a katekumenátus intézménye már a 2. században, Jézus felátadását követően szinte azonnal létre jött. Ez a keresztény világ legrégebbi sulija. Mit vársz ezektől a hit-kialakító foglalkozásoktól?

– A hitet, Istent megismerni vágyó embernek nagyon nehéz dolga lenne eligazodni a vallás világában a katekumenátus, a közösség és ennek lelki vezetője nélkül. Nekünk nagy szerencsénk, hogy a Jóisten éppen János atyát küldte hozzánk, aki a mi kis csoportunk vezetője és tanítója ezen az úton. Persze egészen más azoknak a helyzete, akik szüleikkel gyerekkoruk óta járnak gyülekezetbe, templomba, életük része a vallás, ezzel szemben szerencsésnek tartom magamat is, hogy felnőtt fejjel lehetek e sulis aktív és lelkes tanulója. Kell, hogy az atya fogja a kezünket és vezessen, örömmel figyelje botladozásainkat, türelemmel válaszoljon kicsit – időnként szerintünk butácskának tűnő – kérdéseinkre. A kéthetente tartott 2-3 órás foglalkozás mégsem bizonyul mindig elégségesnek, hiszen annyi kérdésünk van még! A katekumen foglalkozás utáni estén még aludni is nehéz, hiszen munkál bennünk sok minden ott elhangzott felvetés, kérdés. Megtanít bennünket arra is, hogy a mi felelősségünk minden nap jobban és egyre jobban megismerni a Bibliát, Istent, Jézust, az evangéliumokat, a Szentháromságot. De nagyon szükséges az iránymutatás, a támogatás, ezen kívül a közösség kontrollt ad, hiányában az ember önmaga körül forog, keresésének nincs útja.

– Hogy fogadta új elfoglaltságodat a családot és a barátaid?

– Aki ismer a környezetemben tudja, hogy szeretem és keresem az új tanulási lehetőségeket, így mindenki értelmes és érdekes elfoglaltságnak tekintett a katekumen alkalmakra különösen akkor, amikor látták, mennyire jól érzem magamat újonnan megismert társaimmal és János atyával. Persze ez több mint „elfoglaltság”, ezt már tudom, de bízom abban, hogy a környezetem már értékeli ennek pozitív hatásait, amelyek esetleg megmutatkoznak általa.

– Mint a világ dolgaiban jól kiigazodó felnőtt számára, Neked milyen élményt jelent az evangéliumok megismerése? Talán ez az élethelyzet hasonlít ahhoz, amikor a Jézust felnőttként hallgatók megismerték az akkori erkölcsi rendet gyökeresen megváltoztató isteni tanítást.

– Egyszerűen elképeszt, hogy az evangéliumok, a történetek – bár több ezer évvel ezelőtt íródtak – semmit sem veszítettek aktualitásukból, épp ellenkezőleg, a mai ember számára is nap, mint nap útmutatóként szolgálnak úgy, hogy rajtuk keresztül szól Isten hozzánk. Személy szerint az evangéliumok felolvasása és az azt követő elmélkedés a szentmisék általam leginkább kedvelt részei. Nemcsak a Szentírás megismerésének jó kezdete az evangéliumok olvasása, hanem közvetlen kapcsolatra adnak lehetőséget Jézus Krisztussal.

A Biblia nehéz olvasmány, az életünket alapjaiban határozza meg, hiszen olvasása, de leginkább az abban olvasottak következménnyel járnak életünkre. Azt kellett először megértenem, hogy csupán értelmi belátás útján senki sem ismerheti meg Istent. Bizonyára nem vagyok egyedül azzal, hogy gyakran kérem Istent, hogy segítsen a megismerésében, az pedig az én feladatom, hogy a megismerése minden nappal mélyüljön – és földi életem végéig tartson.

Az evangéliumok olvasása eszköz lehet az Ő megismerésére olyan mélyen, amilyen mélyen Ő ismer bennünket. Az egyház parancsai a szeretet parancsai, nem korlátozások,

megtanulhatom általuk, hogy mit is jelent igazán szeretni.

– Ha végzel, elindulsz egy új úton. Hogyan képzeld a mindennapi életedet, ha már megkeresztelt Jézus-követő leszel?

– Azt érzem, hogy ez a folyamat nem akkor indul, amikor felveszem a keresztséget, kis túlzással a katekumen, a hitoktatás kezdetére datálnám ennek indulását. Nem azt gondolom, hogy egyik pillanatról a másikra lett/lesz más a vallás által az életem, de biztos, hogy egyre érzékenyebb lettem, leszek Isten hangjára, és már érdekel, hogy mi a véleménye az életemről. Az út kezdetén jöttem rá arra is, hogy ha tényleg meg akarom tudni, hogy van-e Isten, akkor meg kell változnom. Egy nagyon érdekes önismereti kurzus ez: Isten keresése közben saját magunkat találjuk meg. Én például felismertem, hogy ingerlékenységem, türelmetlenségem, bűneim rétege alatt létezik egy tisztább, jobb önmagam, akit eddig nem ismertem. Az ima a mindennapjaim részévé vált, hiszen ahhoz hogy jobban megismerjük Istent, muszáj vele rendszeresen kommunikálnunk. Nem kérdés a vasárnapi mise látogatása, a kérdés csak az, hogy a délelőttin vagy az estin veszek-e részt.

Eddig materialista ember lévén egész életemben a bizonyosságra törekedtem, de fel kellett tennem magamnak a kérdést: lehet az ember valamiben egészen bizonyos, vannak-e megrendíthetetlen bizonyosságok, igazságok? Különösen egy olyan világban, amikor minden időleges? De mégis: vannak-e megrendíthetetlen bizonyosságok? Például egészen biztosak lehetünk abban, hogy Isten jó és szeret, és ezt a szeretetet úgy akarta kifejezni felénk, hogy elküldte egyszülött fiát, Jézus Krisztust hozzánk. Biztos vagyok benne, hogy éppen ez a szeretet segített engem, hogy betegségemből hamar meggyógyuljak.

Egy biztos: én a Szentlélek vezetésére szeretném bízni magamat úgy, hogy napról-napra fel tudjam ismerni, hogy személyes fejlődésem mely szakaszában járok éppen.

Gyermekek bemutatása

Az utóbbi években fontossá vált számomra, hogy legyen itthon szentelt gyertya, ezért igyekeztem Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén a templomba eljutni, hol több, hol kevesebb sikerrel. Idén azonban másképp alakultak a dolgok.

Néhány nappal korábban ugyanis a plébános atya felhívott bennünket telefonon, és meginvitált bennünket az ünnepi szentmisére. Elmondta, hogy mivel Gyertyaszentelő Boldogasszony Urunk bemutatásának ünnepe, ezért a tavalyi évbe keresztelt gyermekeket és családjukat (legkisebb gyermekünket áprilisban keresztelték) külön is várják a szentmisére. Nagy örömmel készültünk, hogy a kedves meghívásnak eleget tegyünk.

Nagyon jól esett, hogy ez a szentmise kicsit rólunk, kisgyermekesekről is szól, hiszen – bár a kertvárosi közösség nagyon elfogadó és befogadó ebből a szempontból is – kisgyermekkel mindig kihívás szentmisén részt venni: egy, számukra hosszú órán keresztül aránylag csendben és helyhez kötötten tartani őket, hogy ne nagyon zavarják azokat, akik épp elmélyednének az imában, vagy hallgatnák Isten Igéjét, vagy az atya tanítását. Most úgy éreztem, mivel éppen róluk, kicsikről szól majd az ünnep, nem baj, ha ők is a maguk módján, aktívan részt vesznek benne.

Félhomályban gyülekeztünk a templomban, itt is, ott is kisgyerekek bújtak szüleik ölébe. Csendben és sötétben, a gyertyaszentelés szertartásával kezdődött a szentmise, és a gyertyák megáldását követően – János atya gondosan körbejárt, úgyhogy bőven jutott mindenhova szenteltvíz és áldás - gyúlt újabb és újabb láng a templomban, ahogy egymásnak továbbadtuk a gyertya fényét. Ahogy világos lett, a gyerekek is felélénkültek, a miénk például ismerkedni indult...

Mivel fél szemmel és füllel a kis felfedezőt követtem, sajnos csak hi-

ányosan hallottam az atya gondolatait, aki Szűz Mária és Szent József példáját állította elé, és nagy szeretettel beszélt a kicsikről is, akik jelenlétének láthatóan szívből örült.

A szentmise talán leginkább felémelő része az volt, amikor a szentbeszédet követően az atya az oltárnál a gyerekek homlokát kereszt alakban megkenve egyenként is megáldotta őket és családjukat. Még sohasem éreztem ennyire át, hogy hasonlóan Józsefhez és Máriához, szülőként mi is Isten elé léphetünk, bemutatva gyermekünket, aki a kereszttség által immár az Ő gyermeke is. János atya kedves mosolya az Úristen szeretetét közvetítette számunkra, Aki örömmel fogad minket.

Mi pedig galamb és gerle helyett a mindennapok kisebb-nagyobb nehézségeit mutatjuk be áldozatként. (Rögtön például azt, hogy csemeténk ne szedje ki a keresztelőkút előtt díszítésként földre helyezett orchidea virágföldjét, amit pedig nagyon szeretett volna kiszedni...)

A szentmisét követően még összeálltunk egy csoportképre. Jó volt látni, milyen sokan vagyunk, bár voltak, akik most hiányoztak. Azt gondolom, ez az ünnep mindannyiunkat megerősített, hogy hétről-hétre bátran mutassuk be kisebb-nagyobb gyermekeinket az Úrnak, mert Ő vár bennünket, és őket is.

Húsvéti nyuszi

A világ magát kereszténynek valló része hamarosan elérkezik a legkiemelkedőbb ünnepéhez, amely Jézus haláláról és feltámadásáról történő megemlékezés. Ez nemcsak egy több, mint 2000 évvel ezelőtt történt esemény felidézése, hanem annak a jelenben való megélése évről évre.

Jézus zsidónak született, így életét népének szokásai szerint élte. A zsidók megünnepelték a pászkát, ami a széderrel, a kovásztalan kenyér és borból álló vacsorának megülésével kezdődik. Jézus ezt a vacsorát ülte meg tanítványai körében, amelyet az „Utolsó vacsora” néven ismerünk. Krisztus követőjeként ezen események megünnepelése, újra átélése kell, hogy a húsvétunkat áthassa.

Az Utolsó vacsorával kezdődik a Szent Három Nap, amely Nagypéntek, Nagyszombat és Húsvét vasárnap. Nagycsütörtök azért nem sorolódik ide, mivel zsidó szokás szerint naplemente után már a következő naphoz tartozott az adott esemény, ezek szerint az Utolsó vacsora és Jézus kereszthalála is péntekre esik. A niceai zsinat, azaz Kr. u. 325 óta Húsvét vasárnap a tavaszi napéjegyenlőséget – vagyis március 21-ét - követő holdtölte utáni első vasárnap. Ha a holdtölte vasárnapra esik, akkor a húsvétot a következő vasárnap kell megtartani.

Talán nem haszontalan megvizsgálni azt, hogy mi minden rakódott rá az évszázadok során a keresztények legfontosabb ünnepére.

Húsvétkor, amit angolul Easter-nek, illetve németül Oster-nek neveznek, ami feltűnő hasonlóságot mutat a későbbiekben említésre kerülő Istár névvel, előkerül számos olyan szimbólum, mint a nyúl és a tarkán kifestett tojások. Ezek használata azonban egyáltalán nem alapul a Szentírásán, hanem pogány hagyományokban gyökerezik. Régen a tavasz az emberek egyik legfontosabb eseménye volt, főleg azokon a területeken, ahol a napimádat volt jellemző. Ehhez kapcsolódott Istárnak az imádata, akinek saját szimbóluma volt a tojás és a vad-

nyúl, mint a termékenység jele. A nyúl egyébként azért sem illik az eredeti zsidó szokásokhoz, mert azt a Mózesi-törvény tisztátalannak határozta meg. Istár imádata persze nem állt másból, mint bármely más akkori istené. Az ismertebb Baál mellett őt is alapvetően vérrel és a szexuális áldozatbemutatással lehetett kielégíteni.

A tojást, mint a termékenység, az élet és az újjászületés szimbólumát, sok vallásban megtaláljuk. A Nap tiszteleteként a kínaiak már 5000 évvel ezelőtt a tojást pirosra festették. Az egyiptomiaknál volt egy istennő, Ós, akinek a neve lefordítva tojást jelent. Akkoriban neki köszönték meg az emberek az életerőt.

Keresztény jelképek egy része valóban pogány alapon nyugszik, de ezeket az Egyház úgy mond „megkeresztelte”. A piros tojás ebben az értelemben nem más, mint Jézus feltámadása által hirdetett élet szimbóluma, színe pedig Jézus kiontott vére utal.

A Szent Három Nap templomi szertartásai nélkül a „nyuszivárás”, a tojáskeresés sokkal inkább egy pogány imádati forma, mintsem a keresztények nagy ünnepe. Jézus igencsak meglepődne, ha betekinhetne a mai megemlékezésbe: húsvéti nyuszi, csoki nyuszi, tojás hegyek és ezek cseréje, mert ma már nem az értünk vállalt kereszthalálra és feltámadásra való emlékezés jellemzi ezt az ünnepet, hanem olyan kifejezések, mint például a fokozott közúti ellenőrzés.

Húsvéti készülletünknek és az ünnepnek a középpontjába helyezzük vissza Jézus Krisztust, a Húsvéti Bárányt, aki mindenkiért, a mi bűneinkért áldozta fel önmagát.